RAMAZAN AYININ HİLÂLİNİN GÖRÜLMESİNDE SÖZÜNE İTİBAR EDİLEN ADÂLETLİ KİMSE KİMDİR?

﴿ من هو العدل المأخوذ بقوله في رؤية الهلال؟ ﴾

[Türkçe – Turkish – تركي]

Muhammed b. Salih el-Useymîn

Terceme : Muhammed Şahin

Tetkik : Ümmü Nebil

2010 - 1431

islamhouse.com

﴿من هو العدل المأخوذ بقوله في رؤية الهلال﴾

« باللغة التركية »

محمد بن صالح العثيمين

ترجمة: محمد بن مسلم شاهين

مراجعة: أم نبيل

2010 - 1431

islamhouse.com

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

SORU:

Ben, Ramazan ayının girdiğinin sâbit olması için adâletli güvenilir bir kimsenin hilâli görmesi yeterlidir, denildiğini okudum.

Peki bu adâletli kimse kim olmalıdır?

CEVAP:

Hamd, yalnızca Allah'adır.

Sözlük anlâmı olarak adâletli kimse; eğrinin zıddı olan dosdoğru kimsedir.

Terim anlamı olarak adâletli kimse: Farzları yerine getiren, büyük günah işlemeyen ve küçük günah işlemekte ısrar etmeyen kimsedir.

Farzları yerine getirmekten kasıt; beş vakit namazlar gibi farzları yerine getirmektir.

Büyük günahları işlememekten kasıt;koğuculuk ve gıybet etmek gibi büyük günahları işlememektir.

Adâletle birlikte bu kimsenin, iddiâ ettiği şeyde doğru olduğunu göstermesi için kuvvetli bir bakışa sahip olması şarttır. Zirâ zayıf bakışlı olan kimse, adâletli olsa bile şâhitliği kabul edilmez. Çünkü zayıf bakışlı olan bu kimse hilâli görmüş olsa bile, kendisi şüphe duyulan ve itham edilen kimsedir.

Bunun delili ise: Allah -azze ve celle-, kuvvet ve emâneti, bir işe tevdi edilmenin gerekçelerinden kılmıştır.

Nitekim Musa -aleyhisselâm- ile Medyen'deki yaşlı adam arasında geçen kıssada yaşlı adamın iki kızından birisi şöyle demişti:

﴿ قَالَتۡ إِحۡدَىٰهُمَا يَٰٓأَبَتِ ٱسۡتَـٔۡجِرۡهُۖ إِنَّ خَيۡرَ مَنِ ٱسۡتَـٔۡجَرۡتَ ٱلۡقَوِيُّ ٱلۡأَمِينُ ٢٦ ﴾

[سورة القصص الآية: ٢٦]

"Kızlardan biri: Babacığım! dedi. Onu işçi olarak tut! Zira senin çalıştıracağın en iyi adam, böyle kuvvetli ve güvenli biri olmalıdır."[1]

Süleyman -aleyhisselâm-'a, Sebe Melikesi'nin arşını getirmeyi taahhüt eden cinlerden mağrur ve iddiacı bir ifrit şöyle demişti:

[1] Kasas Sûresi:26

﴿قَالَ عِفۡرِيتٞ مِّنَ ٱلۡجِنِّ أَنَا۠ ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبۡلَ أَن تَقُومَ مِن مَّقَامِكَۖ وَإِنِّي عَلَيۡهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٞ ٣٩﴾

[سورة النمل الآية: ٣٩]

"Cinlerden mağrur ve iddiacı bir ifrit: Ben, dedi. Sen makamından kalkmadan, onu sana getiririm. Benim gerçekten onu taşımaya gücüm yeter, hem de zâyi etmeden güvenilir tarzda getirecek emîn bir kimseyim."[1]

Bu iki vasıf (özellik), her amelin -şâhitlik de bu amellerden birisidir- kabul edilmesinde aranan rükün ve esastır.[2]

[1] Neml Sûresi:39

[2] Muhammed b. Salih el-Useymîn, "eş-Şerhu'l-Mumti'", cilt:6, sayfa:323 ve "el-Mevsûatul-Fıkhıyye", cilt:30, sayfa:5 (Kuveyt baskısı)